

vétel felét adja a cégnek.

A KOMÉP 28 millió forinttal alakult 15 éve, ez a vagyon mára az ötszörösére nőtt. Ebben nagy segítségemre volt mindvégig dr. Bakos Jánosné főkönyvelőasszony. Az ő munkájának jelentős szerepe van abban, hogy sikerült a KOMÉP-et pénzügyileg stabilizálni, ami a vagyon megőszörözését jelentette úgy, hogy hitel felvételére soha nem szorultunk.

– *Ha a testületi ülésen a KOMÉP-ről van szó, csak dicséretet hallani. Ezt hogyan csinálja?*

– Én nem csinálom sehogy. A városüzemeltetés kontrollja a lakosságnál és a testületnél van. Ha gond van, jönnek a panaszosok, abban biztos vagyok. Igyekeztem úgy végezni a dolgom, hogy erre már ne kerüljön sor, a problémákat még azelőtt megoldani, mielőtt más is felfigyelt rájuk. Ettől függetlenül persze mindig voltak elégedetlenek. Ha hozzájuk igazodtam, akkor jó esélyem volt rá, hogy a csendes többség igényeinek is megfeleljen a munkám.

Tudatosan törekedtem arra is, hogy a „szakma fogásait” átadjam az ifjabb munkatársaknak. Gondoskodtam a végrehajtásban a szakmailag művelt, rátermett vezető kollégákról. Rájuk még a tapasztalás ideje vár, mert ez a mi munkánkban meghatározó. Sokszor elmondtam nekik a véleményemet: Nincs vezető dolgozó nélkül, nincs dolgozó vezető nélkül. Ez determináló tényező.

– *Voltak meleg pillanatai a 15 év alatt?*

– Nehéz időszak volt a '98 november 27-től 2000 áprilisáig tartó belvív, a 2003-a nagy hó és legutóbb a 2006-os árvíz és belvív.

– *Előfordult, mikor nem tudta hogyan kezdjen egy probléma megoldásához?*

– Ilyenkor gondolkodási időt kértem a jóisténtől. Nagy előnyt jelentett számomra, hogy korábban is olyan helyen dolgoztam, ahol az elemek dirigáltak, megtanultam odafigyelni rájuk. És az is segítségemre volt mindig, hogy itt születtem Szarvason, négy év kivételével itt is éltem az életem. Sok embert ismertem és – talán a futball miatt is – még többen ismertek engem. Mikor megszületett bennem az ötlet a megoldásra, akkor mindig tudtam, kihez fordulhatok segítségért. És nem is utasítottak vissza. Igaz, magam is igyekeztem segíteni másokon, sokszor úgy is, hogy nem kellett kérniük.

– *És volt, amikor melegség járta át?*

– Ez a munka egy alkotás. Keresni kell az eredményeket. Mái fontos, hogy mérlegeljek. Magamban. Hogy magam ítélem meg, valami jó úton halad-e, vagy nem. Nem szeretem túlságosan a sok dicséretet, mert óhatatlan, hogy hibákat kövessünk el. És akkor nagy a kontraszt a dicséret mellett. Magamnak kell látnom, mi van jól, mi rosszul. A békét magamban kell, magamnak megteremtteni.

– És vannak szép pillanatok. Mikor rácsodálkozom, milyen szépen megnöttek az elültetett fák mondjuk a főutcán, vagy a déli városkapunál. Vagy amikor egy délután megálltam a Hatvanlakás előtt és láttam, hogy a fény éppen úgy szűrődik át a fālevelek között, ahogyan megálltam, mikor el-

ültettük őket. Az is jó érzéssel töltött el, hogy a lovas világtalálkozó után két hónap alatt helyre állítottuk a focipályát, úgy, hogy első osztályú sportpályaként lett használható újra.

A nyugdíjazás alkalmából én is megpróbáltam összegezni magamban az eltelt éveket, és amire jutottam, elmondtam azoknak is, akiktől búcsúztam. A képviselőknek megköszöntem, hogy rám bízták ezt a feladatot, megengedték az önállóságot, a KOMÉP dolgozóinak pedig megköszöntem azt, hogy befogadtak, hogy együtt dolgozhattunk. A mi munkánk olyan eredménye van, amit senki sem vehet el tőlünk, fáradozásaink lenyomata ott van az egész városban.

– *Van-e a „kipipálatlan” a feladatok sorában?*

– Az újabb és újabb feladatokat az élet hozza annak érdekében, hogy az emberek jól érezhessék magukat ebben a városban. Tehát nincs befejezés. De van néhány olyan dolog, amit megszerettek az itt élők és nekem is kedves. Például a Hősök ligete a város déli szegélyén, a Dózsa György utca végén, a Krakóban a felszámolt vályogvetők helyén növekedő erdő, nádas. Ilyen a II. világháborús hősök emlékműve, ahol mindig van virág. Vagy a történelmi emlékút, a legutóbbi pedig a játszótér a Vásártéren. Emlékszem azt a parkot már úgy terveztük annak idején, hogy ott játszótérnek hagyjunk helyet. Most ez valóra vált, és olyan jó, hogy már megnövekedett fák és bokrok közé kellett elhelyezni a játszószerkeket.

Ma már a kertjeikbe is ültetnek a szarvasiak selyemakácot. Emlékszem az első nyolc tövet a bátyámtól hoztam Csanádapácáról. A fő téri parkba két, a vásártéri parkba – ahol az új játszótér létesült – szintén két mamutfenyőt ültettünk, azok is szépen cseperednek. Az utóbbi két mamutfenyőt 1998-ban ültettük ki, annak emlékére, hogy akkor lett országgyűlési képviselő Domokos László és Babák Mihály volt munkatársunk és jelenlegi polgármesterünk.

Egyszóval van eredménye a munkának, mára Szarvasnak van egy bizonyos karaktere, ami megkülönbözteti a többi alföldi várostól.

– *Mit üzen így az újságon keresztül a szarvasiaknak?*

– Mindenkinek jó egészséget, szép Szarvast, kellemes lakóhelyet kívánok. Ha megteremtettük a módját, s feltételeit, hogy az emberek vigyázzanak a városukra, tegyenek a városukért, akkor mintaszerűen mellénk álltak. Ha nem így tettek volna, akkor nem lehetett volna mindezt elérni. Őrizzék meg és erősítsék meg ezt a magatartást! A közösség ereje óriási, s ez Szarvason példaértékűen bizonyítható.

A júniusi testületi ülésen Babák Mihály polgármester – a testület döntése értelmében – Szarvas Város Közzolgálatáért Díjat nyújtott át Mihály Istvánnak, amit egy díszes tükörrel egészített ki a képviselők személyes ajándéka gyanánt.

